

eller man skal gaa ind i Forhandlinger om en Stabilisering af Kronen gennem en definitiv Nedskæring af den. Dertil vil man til den Tid have at tage Standpunkt. Det forekommer mig derfor, at dersom man nu forlænger det heromhandlede Udførselsforbud ud over det Tidspunkt, hvor hele Spørgsmaalet om Kronens endelige Værdi skal tages op til Behandling, vil man paa en Maade afskære Indehaverne af disse Obligationer, som altsaa blev eksportforbudt i 1923, fra Retten til sin Tid at faa deres Obligationer anerkendt som lydende paa Guldkroner. Der er en vis naturlig Forbindelse mellem disse to Spørgsmaal, og det vil derfor være rimeligt, at man begrænser Forlængelsen til dette Tidspunkt, altsaa til Udgangen af 1926.

Den Gang man indenfor Østifternes Husmandskreditforening skred til en Forøgelse af Rentebyrden med $\frac{1}{2}$ pCt. pr. Termin, netop for at indvinde det Tab, som Trafikken med at sælge Kupons i England havde paaført Husmandskreditforeningerne, samlede det ærede Medlem Hr. Zahle — jeg tror, det var i Oktober Maaned forrige Aar — Repræsentanter for Pressen og gav dem en Række Oplysninger om hele dette Spørgsmaal. Ved den Lejlighed udtalte det ærede Medlem ogsaa noget, som forekommer mig at støtte den Opfattelse, at det vil være rigtigst, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Kronen definitivt skal nedskæres, og det her foreliggende Spørgsmaal løses samtidig. Efter først at have talt om hvorledes der var kommet en Del Misstemning til Orde imod, at denne Bestemmelse var blevet gennemført, og hvorved det var blevet fremhævet, at det var Staten, som i sidste Instans skulde betale den forøgede Rentebyrde, udtalte det ærede Medlem Hr. Zahle ifølge et i „Børsen“ offentliggjort Referat: „For Østifternes Husmandskreditforenings Debitorer vilde det desuden kun være et ringe Gode, at Staten betalte for den i første Omgang; thi hvis Staten maatte kræve sit Tab dækket hos Debitorerne, blev Resultatet det samme for dem i anden Omgang. Og det kan Staten ikke undlade — medmindre der sker en Nedskæring af Kronen ved Lov; thi da maa Loven med det samme træffe en Ordning af denne Sag“.

Jeg mener derfor, det vil være det naturligeste og rigtigste, at man nu gennemfører dette Lovforslag, men saaledes, at man kun forlænger Eksportforbudet til Udgangen af 1926. Og jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han vil stille et hertil sigtende Ændringsforslag; ellers mener jeg,

at man fra Venstres Side vil forbeholde sig at stille et saadant Ændringsforslag ved anden Behandling.

Pürschel: Jeg skal begynde med at udtale en Beklagelse af, at dette Lovforslag er blevet forelagt saa sent. Man har jo i nogen Tid kunnet se, at den Dato, til hvilken Loven har Gyldighed, nærmede sig, og man kunde derfor nok i Tide have fremsat dette Lovforslag og derved givet en noget bedre Tid til Behandling af hele dette Spørgsmaal. Da jeg i sin Tid havde den Ære paa mit Partis Vegne at være Ordfører for denne Sag, da den første Gang var til Behandling her i Rigsdagen, udtalte jeg, at der indenfor Partiet var store Betænkeligheder ved at gennemføre dette Lovforslag, og disse Betænkeligheder førte til, at en Del af mit Parti ikke vilde stemme for Forslaget. Det forekommer mig, at den Udvikling, der siden er foregaaet, i visse Maader har bekræftet, at der virkelig var Grund til at nære alvorlige Betænkeligheder. Der kan neppe være Tvivl om, at denne Lov har bidraget til at svække Udlandets Tillid til det danske Obligationsmarked. Ikke desto mindre er et Flertal i mit Parti af den Opfattelse, at man bør gaa til Forlængelse af Loven. Den Skade, som vi frygtede skulde ske, er allerede sket, og den vil neppe i væsentlig Grad forøges ved en Forlængelse af Loven, og derfor vil vi for vort Vedkommende, altsaa for Flertallets Vedkommende, ogsaa medvirke til det foreliggende Forslags Gennemførelse. Dog mener vi, ligesom det blev fremhævet af den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Himmelstrup), at 5 Aar er for lang en Frist, og ogsaa vi maa mene, at man bør begrænse Lovens Gyldighed netop til det Tidspunkt, der blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, nemlig 31. December 1926. For saa vidt man ikke ad anden Vej maatte kunne naa dette, vil vi derfor gerne have, at Forslaget underkastes en kort Udvalgsbehandling, men for saa vidt man kan opnaa Enighed om dette Spørgsmaal allerede her, skal jeg ikke fastholde Ønsket om Udvalgsbehandling.

Jeg vil dog ganske kort sige, at der ikke deri, at vi finder det samme Tidspunkt passende, som Partiet Venstres Ordfører fandt passende, ligger nogen Tilslutning til de Bemærkninger, han gjorde, og hvoraf det næsten syntes at fremgaa, at han allerede havde sit Standpunkt færdigt med Hensyn til Kronens endelige Nedskæring. Der laa ligesom en Antydning deraf i hans Ord, og jeg vil forvare mig imod, at noget saadant